

ת"פ 48478/03 - מדינת ישראל נגד בנימין סימון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-03-48478 מדינת ישראל נ' סימון

בפני כבוד השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י המאשימה
עו"ד שמואל הורביץ
בג"ד
הנאשם בנימין סימון ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני

ההחלטה

בפני בקשה לביטול כתוב האישום מטעמי הגנה מן הצדק.

1. כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום בעבירה של השתתפות בתפרעות ועבירה של חסימת דרך ציבורית. לפי המתויר בכתב האישום, הנאשם היה שותף לתפרעות במסגרת חסמו המתפרעים כבושים על ידי קר שעמדו וrokes במרכז הכבש ומנעו מכלי רכב המשיך בנסיעתם. זאת גם לאחר שניתנו מספר הוראות פיזור. הנאשם חסם גם הוא את הכביש ועמד במרכז הצומת וסרב לדרישות השוטרים לעלות למדרכה.

2. ב"כ הנאשם טען כי במקום נכח קבוצה גדולה של אנשים שלא נעצרו, כשמכתב האישום עולה שנעצרו מספר אנשים במהלך אותה הפגנה ורק כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום. הוא ציין בהקשר זה שני שמות של אנשים שנעצרו. לדבריו, מדובר באכיפה בררנית הצדקה ביטול כתוב האישום מטעמי של הגנה מן הצדק.

3. ב"כ המאשימה טען בתגובה כי כנגד אחד מהשנים שנעצרו יחד עם הנאשם באותה התפרעות הוגש כתוב אישום, הוא הורשע ונגזר דיןו. כנגד השני, לא הוגש כתוב אישום בשל חוסר בריאות מספיקות. בכל מקרה נתען, אין מדובר בהחלטה שירוטית. באשר לאי מעיצר של אחרים שהשתתפו בתפרעות, ציין ב"כ המאשימה כי אכיפה חלקיית אינה אכיפה בררנית, ומה גם שהיא הצדקה למעצרו של הנאשם דווקא מפני שהוא נתקבש מספר פעמים על ידי אחד השוטרים לעלות למדרכה והוא סרב לעשות זאת.

4. ההלכה היא, כי ביטול הליך פלילי בשל הגנה מן הצדק יעשה רק במקרים חריגים ביותר, והשימוש בהגנה זו לביטול כתוב האישום "עשה במסורת". לא כל מעשה נפסד שעשו רשות החוקרים או הتبיעה יצדיק את המסקנה שדין האישום להבטל מטעמי הגנה מן הצדק (ראו: ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (פורסם בנבז, 13.10.2013); ע"פ 4988/08 **פרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבז, 11.08.2018)).

5. הכלל הוא, כי למאשינה, ככל רשות מנהלית, עומדת חזקת התקינות המנהלית, שלפיה היא מוחזקת כמי שפעלה כדין, כל עוד לא הוכח אחרת. על מנת להפריך חזקה זו, לא ניתן להעלות טענה לאכיפה בררנית בטענה בעלמא או בהעלאת סימני שאלה בלבד. בתו המשפט צינו לא פעם כי "יש לזכור כי לא כל הבדיקה שבין העמדתו לדין של פלוני ובין אי-העמדתו לדין של אלמוני, היא עניינם קרוב ככל שהיא, הינה הבדיקה פסולה מהוות אכיפה בררנית. וכך הדבר במקרה שבום על-אף הדמיון שבין מעשייהם של שניים, קיים שווי אשר מצדיק התייחסות נבדלת בשאלת הגשתו של כתב אישום" (ע"פ 3667/13 **ח'טיב ב' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 14.10.2014). אכיפה בררנית פסולה היא אכיפה המבדילה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מtower שירירות גרידיא (בג"ץ 6396/96 **זקין נ' ראש עיריית באר שבע**, פ"ד נג(3) 305, 298 (1999)).

6. במקרה זה, למצער בשלב זה, לא עליה בידיו של הנאשם כי מדובר באכיפה סלקטיבית כנגדו. צודק ב"כ המאשינה כי העובדה כי נעצרו רק מספר אנשים בודדים שהשתתפו בהתפרעות אינה אכיפה בררנית. ההלכה היא כי אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה סלקטיבית פסולה (ע"פ 06/2014 **מדינת ישראל נ' לימור** (פורסם ב公报, 4.09.07); בג"ץ 6396 בעניין **זקין**), ועל הטוען לאכיפה בררנית להראות כי בעניינו נשקלו שיקולים זרים וכי כתב האישום הפסיכיפי הוגש כנגדו נעשה מתוך התעمرות בו (ב"ש (מחוזי-ח') 08/2014 **מדינת ישראל נ' בן נפתלי** (פורסם ב公报, 13.07.08)). לטענה מעין זו לא הובאה ولو ראיית ראייה. אדרבה, גם נגד משתתף נוסף בהתפרעות הוגש כתב אישום.

7. עוד יזכיר כי גם אם היה ממש בטענה כי כנגד עצור נוסף לא הייתה הצדקה לאי הגשת כתב אישום, לא היה בכרדי להביא לביטול כתב האישום. הטענה כי במקרה מסוים לא הוגש כתב אישום, אין בה כדי להזכיר "חסינות" לנאשם מפני העמדה לדין שלו. על דרך הכלל, הסעד עבר אכיפה לא שוונית הוא בהנחיית הרשות לפעול לאכיפתו השווונית של החוק (עפ"א 7422-08-12 **שוחט נ' עיריית פתח תקווה** (פורסם ב公报, 4.11.09)). מה גם, שהמאשינה טענה כי ביחס לעוצר הנוסף לא היו די ראיות, וחזקת התקינות המנהל מסיעת אותה בעניין זה.

8. על כל אלו יזכיר כי לטענת המאשינה, עניינו של הנאשם שונה ממשתתפים נוספים באותה ההתפרעות, בשל כך שהוא נתקבקש מספר פעמים לפניו את הכביש ולא עשה זאת. לשם כך כמובן יש צורך בשמייעת ראיות.

9. טענת האכיפה הברנית נדחית אפוא. פשיטה כי ככל שיעלה בידי הנאשם במסגרת ההוכחות להציג ראיות לטענותו לאכיפה בררנית הוא יוכל לשוב ולטעון לה.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשע"ח, 09 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.